

Ida Hviid Hansens tale ved arrangementet “Røst på Gamle scene”

Taler

Ida Hviid Hansen
Højskolelev

Dato

26. april 2024

Sted

Gamle Scene, Det Kongelige
Teater

Inde i mig er et tomrum. Et tomrum der føles som et stort sort hul. Nogle gange prøver jeg at fylde det ud. Lige for tiden er det med højskole, nye venner, en masse grin, fester og måske en smule kærlighed. Men lige så meget som jeg ville ønske at jeg kunne fylde det ud - Finde den manglende brik til mit indre puslespil - så er jeg klar over at det ikke er muligt.

Tomrummet i mig er min sorg.

For et halvt år siden mistede jeg en af dem, jeg elsker mest. Jeg mistede min faste klippe. Min største supporter. Jeg mistede kvinden, der har givet mig livet, min mor.

Siden har livet føltes uretfærdigt. Som tiden er gået og chokket langsomt aftager sig, sidder jeg tilbage med følelsen af at tomrummet af og til opsluger alt andet. For selvom jeg har en masse dejlige mennesker omkring mig som jeg holder af, så er jeg alene om min sorg og mit savn. Jeg er den eneste der ved hvordan jeg har det, men desværre ikke den der har svarene på, hvordan jeg udfylder tomrummet.

Tomrummet kan ikke udfyldes af noget andet end min mor. At miste hende er som at miste en del af mig.

Det kan føles uoverskueligt at være i sorgen. Livet handler om at se fremad, og bevæger sig hastigt videre hele tiden. Sekund for sekund. På den måde føler jeg, at livet og sorgen bliver uforenelig med hinanden. På én side er sorgen en måde at sidde fast i fortiden på, og man sørger over hvad der var og ikke er mere. Men en lige så stor del af sorgen for mig er fremtiden. Jeg sørger over hvad der kunne have været, og over ting jeg ikke mere kan dele med min mor. At flytte hjemmefra. Blive færdiguddannet. Finde kærligheden, måske endda en livspartner. Stifte familie. Stå på Gamle Scene i Det Kongelige Teater. Eller bare være ung og gå på højskole.

Jeg kan tit have en følelse af at være alene om mine følelser, men også at mine følelser isolerer mig ufrivilligt - fordi jeg lige pludselig er anderledes end andre. Mange har berøringsangst og tør ikke at italesætte det, der for mig er så åbenlyst. Det har jeg oplevet, og desværre alt for mange gange.

Derfor føler jeg tit, at jeg famler mig frem i livet uden min faste klippe. Det at gå på højskole har hjulpet mig med at finde ud af, at jeg ikke er den eneste, og at der findes andre som mig; andre der også famler rundt i sorgens mørke for at finde lyset igen - og måske endda allerede har fundet det. Det giver mig håb.

Sidste år mistede lidt over 4000 unge mellem 20 og 29 år en eller begge forældre. Og tallet har været det samme de sidste 5 år. Derfor synes jeg også det er utroligt, at sorg er så tabubelagt. For selvom det måske ikke er alle unge, der har prøvet at miste en forælder, så har man måske allerede prøvet at miste. Og ingen af os kan komme udenom, at vi skal miste nogen vi elsker i løbet af vores liv.

Men for at finde ud af, at der er andre som en selv, kræver det, at man sætter snakken i gang. Tør at tage skridtet og være nysgerrig nok til at turde sætte spørgsmålstejn ved det der gør mig og andre anderledes end dig selv.

Så lad os forberede hinanden. Gøre det naturligt at snakke om sorgen.

Så jeg og andre i sorg ikke skal stå alene i tomrummet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

Relateret

Elisabeth Ambus Andersens tale ved arrangementet "Røst på Gamle scene"
26. april 2024

Sara Søs Aanæs' tale ved arrangementet "Røst på Gamle scene"
26. april 2024

Yara Hussein's tale ved arrangementet "Røst på Gamle scene"
26. april 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ida-hviid-hansens-tale-ved-arrangementet-rost-pa-gamle-scene>